

תת"ע 3594/01/21 - מדינת ישראל נגד יוסי אלפיה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 3594-01-21 מדינת ישראל נ' אלפיה
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פוקס

נגד

יוסי אלפיה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 27.2.20, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני רוכב אופנוע, יש לי דיבורית מובנית בתוך הקסדה וכשיש שיחה אפשר לענות תוך כדי דיבור. לא היתה שיחה, שמעתי צליל של הודעה, הסתכלתי ממי ההודעה והחזרתי לכיס. ברמזור אדום, לא בנסיעה, לא בשום תנועה. שוטר שבא מצד ימין שלי, טוען שדקה הוא נוסע אחרי ורואה אותי בטלפון, לא באתי בכלל מהנתיב הזה, באתי מפניה ימינה. הוא אמר לי שהכל מצולם".

ביום 11.4.21, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר דימיטרי מורדכאייב, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסרטון ממצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 27.2.20, בסמוך לשעה 08:50, נהג הנאשם בקטנוע בתל אביב, בצומת הרחובות אצ"ל-דרך ההגנה, המתין לאור הירוק ברמזור בכיוון נסיעתו וכאשר התחלף האור, פנה לדרך ההגנה לכיוון מזרח כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו השמאלית, אצבעותיו על גבי הטלפון ומבטו מופנה לעברו. בנסיבות אלה, הבחין בו העד, שנסע מאחוריו, על גבי קטנוע משטרתי. בצומת הרחובות דרך ההגנה- יגאל אלון, הורה העד לנאשם לעצור, תוך שהוא שומר

עמו על קשר עין רצוף כל העת.

העד הסביר לנאשם את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא סימסתי, הייתי ברמזור. אני לא מסכים עם דברי השוטר. עמדנו ברחוב ההגנה ברמזור של רחוב ההגנה ואז הסתכלתי בטלפון בעמידה מוחלטת".

ב-ת/2, לא היה כל מידע רלוונטי לביצוע העבירה שבנדון.

העד נחקר והשיב כי שדה הראיה לכיוון הנאשם היה פתוח ושמר עמו על קשר עין רצוף, כפי שתיעד בדו"ח וזאת לאחר שהבחין בנאשם מבצע את העבירה בצומת הרחובות אצ"ל-דרך ההגנה, עד שלבסוף עצר אותו בצומת הרחובות דרך ההגנה-יגאל אלון.

על פי גרסת הנאשם, יש לו דיבורית מובנית בקסדה וכאשר המתין להתחלפות האור ברמזור, הוציא את הטלפון הנייד מכיסו, כפי שהדגים באולם, הביט במסך והחזיר את הטלפון לכיס. עוד טען הנאשם, כי העד לא נסע מאחוריו, אלא פתאום הגיח מימינו.

הנאשם נשאל והשיב כי לא אחז בטלפון הנייד בידו במהלך נסיעה, לא דיבר ולא סימס.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את כיוון נסיעת הנאשם, התייחס לאור ברמזור, תיעד כיצד אחז הנאשם את הטלפון הנייד בידו והביט לעברו, כל זאת, כאשר הוא נוסע מאחוריו ושדה הראיה שלו פתוח ללא הפרעה.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, לא נסתרה בחקירה נגדית ואין ממש בטענת הנאשם, כי העד לא ידע לאיזה רחוב להתייחס. העובדה כי אין סרטון שמתעד את העבירה עצמה, אין בה כדי לפגום בראיות הקיימות.
3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה

"לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם לא ידע היכן נסע העד והבחין בו רק כאשר זה הורה לו לעצור, אך הדבר לא מנע ממנו לטעון בתוקף כי העד לא נסע מאחוריו.

5. הנאשם קשר עצמו, למעשה, לביצוע העבירה והודה כי אחז בטלפון הנייד והביט על המסך, כאשר הקטנוע מונע והוא ממתין להתחלפות האור ברמזור.

6. לעניין זה, נקבע **ברע"פ 5166/14 קרופצקי נגד מדינת ישראל**: "ככל שמדובר בעבירות הנהיגה השונות, כפי הגדרתן בפקודה או בתקנות, נראה כי התכלית המרכזית העומדת ביסודן, עניינה בחשש לפגיעה בכושר הנהיגה של הנוהג ברכב, ומניעת סיכונים לנהג עצמו ולמשתמשים בדרך. המטרה היא למנוע פגמים הנוצרים ביכולות הנהיגה של הנהג, ובכלל זאת, בכושר המוטורי שלו; בהכרתו את כלי הרכב בו הוא נוהג; בהבנתו את הוראות הבטיחות בנהיגה; בניסיון הנהיגה שלו; בהערכתו את המרחקים והמהירויות; וכיוצא באלה. על תכלית זו, נשענות עבירות נהיגה רבות המופיעות בפקודה ובתקנות.... ועבירת השימוש בטלפון בזמן נהיגה, המעוגנת בתקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה, שזה לשונה: "בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב - (א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית". תכליתן המרכזית של עבירות אלה, הינה מניעת נהיגה ברכב, שעה שכושר הנהיגה של הנהג מוגבל, בין משום שהוא מעולם לא הוסמך לנהיגה, ובין משום שהוא נפסל זמנית לנהיגה. בנוסף, חל איסור על נהיגה ברכב במצב שבו דעתו של הנהג מוסחת, עקב פעולות שאינן קשורות לנהיגה, דבר הפוגע במיצוי כושר הנהיגה שלו.... לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים ונתתי את דעתי לפסיקה הקיימת בנושא זה, לרבות במשפט המשווה שפורט לעיל, נראה לי כי המבחן הנכון לפרשנות המונח "נהיגה" בענייננו הוא מבחן השליטה האפקטיבית על אמצעי הפעולה של הרכב. בביטוי "שליטה אפקטיבית" גלומה יכולתו של אדם לשלוט במנגנוני התפעול, הבקרה והשליטה ברכב".

7. מן האמור אנו למדים, כי גם אם הייתה מתקבלת גרסתו של הנאשם במלואה, עדיין היה מקום להרשיעו בביצוע העבירה, נוכח האמור בפס"ד קרופצקי לעיל, שם הורשע נאשם בעבירה של נהיגה בשכרות, בנסיבות בהן ישן במושב הנהג, ברכב מונע.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשפ"א, 11 מאי 2021, במעמד הצדדים